

*Aramızdan alınan ve artık melek
olan bütün o güzel çocuklara
ve onların canlarına...*

BÖLÜMLER

<i>Konağın Sesi</i>	9
Bahçenin Büyüsü	11
<i>Konağın Sırrı</i>	21
Üç Kat Tat Çetesi	24
Perili Köşkün Tuhaflikları	31
Çınar'ın Keşfi	34
Açıl Susam Açıl!	36
Leylâ	39
Tevfik Amca	42
<i>Metruk Evin Misafirleri</i>	49
Görevimiz Yardım	51
Masal	55
Karaya Vuran Çocuklar	57
Güldeşler İşbaşında	64
Masal Kahramanı	70
<i>Bekleyiş</i>	76
Leylâ'nın Defteri	82
Af	85
Yardım	93
Düşmek	102
Masalın Canavarları	106
Yeni Hayat	112
Komşular ve Kuşkular	119
<i>Konağın Yeni Yüzü</i>	123
Kırmızı Kurdele	127
<i>Konağın Gecesi</i>	133
Limonata Sarısı	137

KONAĞIN SESİ

Tarih boyunca koca şehirler el değiştirmiş, imparatorluklar yıkılmış, uygarlıklar yok olmuş da, bir ev aynı kalır mı hiç... Hele İstanbul'da, hele her gün bir mahallenin haritadan silindiği, eski üç dört katlı evlerin yerine tuhaf gökdelenlerin dikildiği bir şehirde... Bazı evler şanslıdır; bir sahibinden diğerine, satılıp alınarak geçer. Ruhuna uygun şekilde onarılır, zamana uyum sağlar. Bazısı da işte benim gibi... kalakalır.

Bakmayın bu şimdiki yıkık dökük halime, bir zamanlar ışıl ışıldım. Ahşap cephemde ince eliştiriliği işlemler vardı. Yakından biraz dikkatli bakınca, üst kat pencerelerinin altındaki iki melek figürünü görebilirsiniz hâlâ. Bahçenin girişindeki koca demir kapım da eliştiriliği; şimdi her yeri pas tuttu gerçi, ama

demirci ustasının el emeği göz nuru... Kulbu kırıldığı için, rüzgârlı havalarda her iki kanadı çarpıyor, bir de fena gıcırıyor.

Cumbalı balkonum desen, tamamen çöktü. Panjurlarım parçalandı, kemikleri eksik iskelet gibi kaldı o güzelim pencerelerin önünde. Camlardan bahsetmeyeyim bile... Çoğu kırık. Üst katımda, rengi solmuş, eprimiş bir tül perde sarkıyor. Size belki tuhaf gelecek ama terk edilmiş olduğumu, bu yıkık dökük halimden çok, boşlukta öylece uçuşan bu eski tül perde gösteriyor sanki. Geri kalan çoğu yerim çöktüğü için, size daha fazlasını gösteremiyorum ne yazık ki. Yani bana inanmak durumundasınız. Hayal gücünüze güveniyorum. Yapboz oyunu gibi düşünün. Bugünkü halime bakıp, anlattıklarımın eksik parçalarını siz tamamlayacaksınız. Beni yine bütün kılacaksınız.

Hadi, başlayalım mı?..

BAHÇENİN BÜYÜSÜ

“Yine nereye Gülperi!”

Soru cümlesi gibi duruyor ama yanıt beklemeden bir cümle bu. Gülperi, anneannesini tanır. *Ne işin var orda?* demeye getiriyor. Anneanesi her zaman en büyük suç ortağı olmuştur, o yüzden yaşlı kadının bu konudaki inadını anlamıyor. Ne olur yani o evde oynasalar! Niye istemiyor ki, niye kızıyor bu kadar!

“E, kaç sefer anlattım ama Gülperi. Vallahi yüreğimi tüketiyorsun evladım. Tehlikeli diyorum.”

“Ama anneanne, hiçbir şey yok orda.”

“Kaç kişiden duydum. En son da, konağın bitişiğindeki binada yaşayan Züleyha Hanımlar söyledi. Geceleri en üst kattan ışık sızıyormuş. Birkaç kez, bir şeyler devrilir gibi sesler gelmiş. Bir çocuk ağla-

ması duymuşlar. Hatta piyano sesi işitilmiş. Züleyha Hanım, 'Hele bir de piyanoyu duyunca, neye uğradığımı şaşırırım!' diye anlattı geçende. Anlatırken bile rengi soldu, kızım. Koca kadın yalan söylemiyor ya!"

"Yani küçüğüm diye ben mi yalan söylüyorum?" Yalan, Gülperi'nin hassas noktası. Ne olursa olsun, hep doğruyu söyler.

"Ay, yine kafamı karıştırma benim! Onu mu diyorum ben. Tedirgin oluyorum Gülperi, ne işiniz var o kuş uçmaz kervan geçmez yerde! Bina kafanıza çökecek vallahi."

Gülperi hemen yumuşadı. "Merak etme anneanne, öyle çok içerlere girdiğimiz yok. Girişteyiz hep."

Sonra da konuyu değiştirmek üzere sorusunu patlattı:

"Hem sen anlatsana, nasıldı bu ev eskiden?.."

Her ne kadar orada oynamasına kızsın, başına bir şey gelecek diye korksa da, bu evin, anneanesi için apayrı bir yeri olduğunu biliyor Gülperi. Nasıl olmasın ki! Bu konak hep oradaymış, taa onun çocukluğunda bile... Gülperi'ye o eski zamanlar masal gibi geliyor ve anneanesi hep anlatsın istiyor. Nitekim, bu sihirli soruyla birlikte yaşlı kadının yüzü, sanki tiyatro sahnesindeymiş de tepesinden ışık verilmiş gibi aydınlandı. Güzel, ela gözlerini uzakta bir noktaya dikti, gülümseyerek anlatmaya başladı:

"O zaman başkaydı. Şu çalı çırpı dolu, duvarı yıkık yer var ya, işte orası çok güzel bir bahçeydi. Hem de ne bahçe!.. Dallarda erik, dut, elma eksik olmazdı. Meyveler mis kokardı..."

Anneanesi kendi anılarına dalıp susunca, bozuldu Gülperi.

"Hadi ama anneanne! En heyecanlı yerinde kesmesene... Bana bahçeyi anlat."

Nigâr Hanım, uykusundan uyanır gibi sıçradı yerinde. Çocukken de böyleydi bu kız. Hep aynı masalı anlattırır, ama her seferinde masalın başka bir yerine takılır, yepyeni ayrıntılar isterdi. Böylece, her defasında başka bir şey anlatmış olurdu Nigâr Hanım.

"Bahçenin bende çok hatırı var kızım. Ben doğma büyüme buralıyım. Eskiden bizim bu evimiz de, orası gibi müstakildi."

Gülperi, bilmediği bir kelimeye rastlamanın heyecanı ile sözünü kesti kadının.

"*Müstakil* de ne demek?"

"Tek katlı, üçgen çatılı, kiremit örtülü, koca bir ev demek. Bizimki gibi apartman değil yani. Bahçelerimiz ortaktı eskiden. Şimdikinden çok daha büyüktü bahçe. Belli yerlerinde taştan yollar vardı. Gerisi çimenlik ve ağaç. Taşlı yolda seksek oynardık. Ağaçların altına da uzanırdık."

"Ne yani, hiç ağaca tırmanmaz mıydınız?"